SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 119. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 24, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 24-го ЧЕРВНЯ 1992 Ч. 119. РІК XCIX.

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНЦІВ У ЗСА

24-го серпня 1992 року припадає перша річниця, коли історичне змагання українського народу відновити свою державну незалежність увінчалось успіхом проголошення Верховною Радою державної незалежности України. Це був вияв волі українського народу зажити свобідним життям на своїй прадідівській землі, утверджений переважаючим (понад 90%) референдумом українського демократичного голосу 1-го грудня 1991 року, 24-го серпня 1991 року залишиться в нашій історії як пам'ятний день здійснення національних потягнень нескореного українського народу, який після багатьох віків жорстокого поневолення, проявив поновно невгнуту волю керувати своїм власним життям.

У зв'язку з цією вагомою річницею звертаємося до всіх українців в ЗСА відзначити її різними способами: Богослуженнями і молебнями в наміренні українського народу та його провідників, вивішенням українського національного прапору на міських і приватних будинках та іншими торжествами — святковими сходинами та програмами. Закликаємо українців в ЗСА їхати в той час на Україну та приймати там участь у величавих відзначеннях. Усіх, які не зможуть бути в Україні в той час, а проживають на сході ЗСА, закликаємо взяти участь у центральних відзначеннях цієї великої річниці у Ню Йорку, з участю амбасадорів України та запрошених гостей. Подробиці про центральні відзначення будуть подані своєчасно.

Закликаємо українську громаду в ЗСА спільно з нашим народом в Україні чи у духовній злуці тут у своїх місцевостях чи в Ню Йорку, відзначити не тільки річницю проголошення незалежности, але торжествувати цим сповненням мрій і надій многих поколінь наших прадідів, дідів, батьків і нас самих.

Ню Йорк, Н.Й. 18-го червня, 1992 р.

Український Конгресовий Комітет Америки

Українська Американська Координаційна Рада

ВІДБУЛАСЯ ПРЕСОВА КОНФЕРЕНЦІЯ ДЕПУТАТІВ КРИМУ

Київ (УНІАР). — Тут 18-го червня створено міжпарляментську асоціяцію „За громадянський мир та міжнаціональну злагоду", до якої увійшли члени парляментів України і Криму. Про це повідомив на пресовій конференції у Верховній Раді України Вадим Колісниченко, член фракції Верховної Ради Криму „Демократичний Крим".

Міжпарляментська асоціяція оприлюднила заяву, у якій висловлено занепокоєння політичною ситуацією в Криму та можливістю виникнення конфліктів. Заяву підписали лідери майже всіх фракцій у парляментах України і Криму. Вони закликали зберігати цілість України, а Кримові надати ширших повноважень в економіці та в соціяльно-культурній сфері. „Ми підтримуємо звернення 18-ох голів виконкомів міських та районних Рад про безумовне виконання законодавства України і тих законів Криму, що не суперечать конституції та законам України. Ми виступаємо за укріплення дружніх зв'язків між незалежними державами — Україною, Росією, Білоруссю, Казахстаном та іншими колишніми республіками СССР. Ми готові відстоювати конструктивну позицію, спрямовану на мир, злагоду, загальний добробут, запрошуємо до співпраці усіх, кому дорогі ці поняття", — сказано у зверненні, яке підписали представники фракцій „Нова Україна", НРУ, „Земля і Воля", УРП, ПДВУ, Демократична фракція, депутати-аграрії, промисловці, народні депутати Криму.

Тим часом Республіканський Рух Криму далі прагне на відокремлення півострова від України. На 27-29-го червня заплановано провести науковопрактичну конференцію „Проблеми кримської державности".

БОЇ У МОЛДОВІ НЕ СТИХАЮТЬ

Кишинів. — В понеділок, 22-го червня, не припинилися бої між молдавською поліцією, підтримуваною національною армією, і придністровською гвардією. Рахунок жертв з обох сторін вже йде на сотні. Інформація, що надходить з зони конфлікту, є суперечлива. Пресовий центр міністерства оборони Молдови повідомляє, що гвардійців витіснено з Бендер, а згідно з твердженням Тирасполя, поліція відступила з міста і захопити його вдруге їй не вдасться.

Лідер ніким не визнаної Придністровської республіки Ігор Смірнов звинувачує в розв'язанні збройного конфлікту уряд Молдови і сказав, що Придністров'я чекає на допомогу з боку Росії. Тим часом молдавська сторона висуває докази, що російська 14-та армія передала для придністровськи: гвардійців дев'ять танків, броневики і гармати разом з залогами.

В інтерв'ю для республіканської телевізії міністер національної безпеки Молдови Анатол Плугару сказав: „Ми маємо ідеал свободи і незалежности, і ми його досягнемо, незважаючи на ціну, якою треба буде заплатити. Не так просто нас змусити ще раз схилити голову". У своєму виступі через радіо голова молдавського парляменту Алєксандру Мошану підтвердив вірність мирним способам розв'язання проблем, однак цю лінію не вдається зреалізувати, оскільки „ворожі нашій свободі і незалежності сили, які тепер діють більш агресивно, цинічно і безсоромно, нав'язали нам кривавий шлях".

Відомо також, що російський уряд створив державну комісію для вивчення ситуації в Придністров'ї.

СТАВСЯ КОНФЛІКТ У ПЕЧЕРСЬКІЙ ЛАВРІ

Київ (УНІАР). — Тут 18-го червня в годині 9:30 вечора близько 100 осіб намагалися захопити 49-ий корпус Києво-Печерської Лаври, де міститься канцелярія архимандрита Пітірійма. Як з'ясувалося пізніше, це були члени Української Національної Самооборони (УНСО), які, згідно з повідомленням пресового центру Української Національної Асамблеї (УНА), провели „акцію повернення Києво-Печерської Лаври законним господарям". Малось на меті, не допустити в Лавру ставленика Москви митрополита Володимира Сабодана, прибуття якого очікували 20-го червня. Прихильники незалежної Церкви близько години контролювали приміщення і залишили його тільки тоді, коли прибула міліція. Конфлікт стався після того, як до монастиря прибув представник митрополита Філарета отець Борис. Очевидно мова йде про завідуючого справами Київської Митрополії Бориса Тобачева, якого миряни Лаври захопили, підозріваючи, що він організував напад. Як сказано, в повідомленні ПС УНА, ніхто не заарештовано, а тих, хто не брав участи у конфлікті, відпустили. П'ять осіб потрапило до лікарні.

Митрополит Володимир, якого Архиєрейський Собор у Харкові обрав замість Філарета Предстоятелем УПЦ, 20-го червня прибув з Москви до Києва в супроводі посилених нарядів міліції та загонів міліції особливого призначення, і відправив Службу Божу в Києво-Печерській Лаврі. „Повертаюся, щоб служити своєму народові", — заявив він у столиці України. Відслужити у катедральному соборі св. Володимира йому не вдалося через опір прибічників митрополита Філарета, яким допомагали також бійці УНСО. Митрополит Володимир свого часу був ректором Одеської духовної семінарії, редактором журналу „Православний вісник", представляв РПЦ на Всесвітній Раді Церков у Женеві, Російську духовну місію в Єрусалимі. В суботу 20-го червня він скликав Архиєрейський Собор у Києві, на якому обрано членів Священного Синоду. „Церква не буде займатися політикою, як і держава не повинна втручатися у наші справи. Але всі державні, урядові починання, що спрямовані на користь і благо українського народу, ми будемо благословляти. Щодо ідеї автокефалії для УПЦ, то я її цілком підтримую. Але для дарування нам повної незалежности потрібне волевиявлення усього народу, кліру і ченців", — проголосив митрополит Володимир.

Прихильники митрополита Філарета оприлюднили заяву УПЦ, у якій сказано, що перед приїздом митрополита Володимира до Києва наїхало багато його прибічників з України та Росії, що створило конфліктну ситуацію. Тому вони, прихильники митрополита Філарета, знімають з себе відповідальність за протиправні дії, і закликають мирян та священиків виявити розсудливість.

Створено „Ад Гок" Комітет для відзначення незалежности України

Ню Йорк. — З ініціятиви Постійного Представництва України при ООН, Українського Конгресового Комітету Америки і Української Американської Координаційної Ради, створено „Ад-Гок" Комітет для відзначення першої річниці проголошення незалежности України.

Під час наради 18-го червня, головою Комітету обрано радника Представництва України до ООН Володимира Хадогія, а співголовами — Йосипа Лисогора та Євгена Стахова. До Комітету увійшли ще Лідія Чорна-Матіяшек, Анатолій Олійник, Ігор Длябога, Роман Данилюк, Осип Труш і Андрій Шевченко.

Комітет вирішив відзначити цю історичну річницю концертом 23-го серпня і пристижевим прийняттям 24-го серпня в Ню Йорку.

Більш вичерпні інформації „Ад-Гок" Комітет буде подавати систематично в українській пресі.

Німецький тижневик пише про Львів

Джерзі Сіті, Н.Дж. — У почитному німецькому тижневику „Дер Шпіґель", що є відповідником американського „Таймсу", появилася в 19-му числі обширна стаття із рядом світлин про теперішній Львів. Вона однак не є підписана і не відомо хто відвідував Львів та відбув усі розмови з такими відомими львів'янами, як В'ячеславом Чорноволом, проф. Борисом Білинським, мистцем Богданом Сороко і директором Національного Музею Андрієм Новаківським. Автор завдав собі також труду запізнатися доволі точно з історією Львова, ще з перед Першої світової війни і подає усі історичні факти доволі вірно і без упереджень. Однак, коли йдеться про події Другої світової війни, тут мають на репортаж вплив розмови з жидівськими та польськими мешканцями Львова.

Автор в загальному стверджує, оцінюючи сьогоднішний Львів, що це місто в останніх десятиріччях совєтської окупації немов зблизилося до Сходу в порівнянні із тим Львовом, що раніше називали „малим Віднем". Як приклад він подає, що коли в 1912 р. за 12 годин можна було поїздом заїхати до Відня — тепер в 1992 р. це триває куди довше. Також, на його думку, змінилося обличчя культурне того міста, яке колись зі своїми численними книжковими крамницями, антикваріятами і видавництвами мало бібліофільський характер, який тепер зовсім втратило. Автор відбув також розмову з уцілілими у Львові жидами і поляками, які є тепер там у помітній меншості, хоча — як написано у репортажі — В. Чорновіл бажає, щоб у Львові усі почувалися задоволені так жиди, як поляки чи росіяни. Вкінці німецький журналіст дає ще оцінку ситуації на Буковині, закінчуючи словами голови Чернівецького Товариства румунської культури, що „Буковина була і залишиться для нас румунською!"

Репортаж прикрашений знімками ринку, мапою України та знімками Митрополита В. Стернюка, польського єпископа Яворського, мистця Б. Сороки, знімками зі синагоги у Львові, жидівського кладовища у Чернівцях, та львівської тюрми на Янівській вулиці у Львові.

Єльцин і Кравчук говорили і про конфліктні місця в СНД

Москва. — Як інформує кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Серж Шмеманн президент Боріс Єльцин виступив із госткою критикою політики молдовського президента Мірчі Снігура і зростаючих непорозумінь поміж російським та українським населенням а молдавським. Останнього тижня розвинувся гострий конфлікт за місто Бендери, яке в часі непорозуміння переходило з рук до рук, при чому в часі вибухів в приміщенні російської армії загинуло 26 вояків. Після порозуміння із президентом Леонідом Кравчуком Б. Єльцин запросив на розмови провідників грузинів Едвард Шеварднадзе і провідників з Північної та Південної Осетії до Сочі на мирові переговори, щоб поладодити конфлікт, який також існує у відношенні до Росії. Не вгаває також боротьба між Азербайджаном і Вірменією і з того приводу представники Об'єднаних Націй в Ню Йорку застановляються чи не післати військових обсерваторів до Нагорного Карабаху.

Усі ці конфлікти в різних місцях колишнього СССР не є так грізні, на думку кореспондента „Ню Йорк Таймсу", як зростаючі мілітаристичні тенденції в самій Росії. Ці неспокої в різних краях є тепер причиною, що в Росії єднаються пронаціоналістичні та прокомуністичні елементи і вони викликали демонстрації в Москві із спробою націоналістичних елементів протестувати біля телевізійної станції. Одночасно в іншому місці демонстрували комуністи. Спробою сил цих націоналістичних елементів в Росії буде дискусія в парляменті на тему підписання Б. Єльциним договору у Вашінґтоні.

Все це спричинило заяви „замирення" з Україною, які виявив Б. Єльцин в навечер'я розмов із Л. Кравчуком у Сочі, що, мовляв, можна знайти компроміс з Україною так, щоб ніхто не говорив немов Україна і Росія є майже у воєнному стані — це не є можливе і Росія ніколи на це не дозволить!

Державний департамент ЗСА також перестеріг Росію перед вжиттям сили і порадив Єльциної шукати замирення шляхом переговорів з Молдовою, Грузією й іншими країнами СНД.

Ухвалено закон про приватизацію житла

Київ (УНІАР). — Тут 19-го червня Верховна Рада України ухвалила закон про приватизацію державного житлового фонду. Помешкання, будинки і належні до них господарські споруди можуть бути приватизовані громадянами. Безкоштовно громадяни отримають 21 квадратний метер на особу плюс ще 20 км. метрів на родину. Якщо ж у помешканні площа більша, то за решту треба буде заплатити. Запроваджуються житлові чеки для всіх громадян України. Номінальна вартість чека відповідає вартості існуючого державного житлового фонду, 12,000 карбованців на громадянини, з розрахунку індексації чеків.

Верховна Рада також ухвалила постанову про приєднання України до Конвенції для створення Ради митного співробітництва. Внесено деякі зміни до Конституції України, зокрема щодо громадянства. Вилучено слова: „комуністичний", „соціялістичний", „радянський". Змінена назва „Українська РСР" на „Україна", Кримська РСР" на „Республіка Крим". Внесено поправку про департизацію міліції та ряд інших змін і доповнень.

ГОЛОВА УПСО РОЗПОВІДАЄ ПРО ВРАЖЕННЯ ПІСЛЯ СИНОДУ

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). В переїзді зі Львова, через Рим до Дітройту, до нашої редакції вступив голова Українського Патріярхального Світового Об'єднання інж. Василь Колодчин, щоб поділитися своїми враженнями із місячного перебування у Львові, в часі Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви, що відбувся на святоюрській горі від 17-го до 31-го травня.



Голова УПСО В. Колодчин розповідає в редакції про події у Львові.

Наш гість розповів членам редакції „Свободи" про перебіг Синоду та його деякі рішення, які були доступні для мирян, бо сам Синод відбувся при закритих для світських осіб брамах катедри св. Юра, де нав'язуючи до старої традиції, Синод відбувся.

— Чи це вперше ви були обсерватором такої імпрези? — питаємо нашого гостя.

— Ні, від часу, як я є головою УПСО це вже четвертий Синод, — але цей був безумовно історичний і чи не найбільше успішний своїми рішеннями. До успіхів цього Синоду можна зачислити також те, що учасниками його були усі Владики з діяспори і тим вони виявили єдність нашої УГКЦеркви. Одиноким дисонансом в цій єдності був брак двох Владик із Закарпаття, а це Івана Семедія і одного із його помічників Йосифа Головача, які не лише не приїхали, але навіть не оправдалися, так, що УГКЦ із Закарпаття була заступлена лише єпископом-помічником Іваном Маргітичем.

— Усім нам добре відомі роз'єднуючі тенденції так в церкві, як у народі на Закарпатті — чи Синод зайняв до цієї справи відповідне становище?

— Так, і це не є таємницею, що до Папи Івана, Павла II вислано підписаний усіми присутніми відповідний лист-прохання, в якому з'ясовано, що на Закарпатті існують дві тенденції, одна частина духовенства і вірних рішуче виступають проти приналежности до Києва-Галицької Патріярхії, а частина священиків і переважаюча частина вірних бажає бути у ній. З того приводу Синод пропонує переведення в цій епархії голосування, яке б найкраще дало ясну картину почувань вірних УГКЦ.

— Вас напевно найбільше однак цікавило питання патріярхату, яке вже від довгих часів стоїть в осередку вашої уваги.

— Розуміється за цією справою я особливо точно, як лише було воно можливе, слідкував. Вислід нарад мене і всіх мирян дуже врадував. І тут виготовлено за підписами усіх присутніх

(Закінчення на стор. 3)

МІЖНАРОДНИЙ ФУТБОЛЬНИЙ ТУРНІР

Ґлен Спей, Н.Й. — Тут на спортовій площі оселі „Верховина" в неділю, 5-го липня ц.р., відбудеться 3-ій міжнародний футбольний турнір, що його організує СУВТ „Чорноморська Січ". В цьому турнірі візьме участь 5 дружин, в цьому числі минулорічний переможець УСК Ню Йорк, в складі якого виступає чотири футболісти з України. Змагання розпічнуться в 9-ій годині ранку і проходитимуть без перерви на протязі цілого дня, аж до 6-ої години вечора.

Дружини, що займуть перші три місця будуть нагороджені трофеями, що їх уфундувало Українське спортово-Виховне Т-во „Чорноморська Січ". Крім дружини УСК-у в змаганнях турніру братимуть участь: „Ч.Січ", СК СУМ, „Крилаті" Йонкерс, албанський клюб „Іґело", клюб Гадсон Веллі.

В АМЕРИЦІ

ОСТАННІМ ЧАСОМ світової вагомости фінансово-комерційний центр у Ню Йорку, який знаходиться на вулиці Волл, починає давати проблиски надії на покращання існуючої економічної ситуації в країні. Аналітики твердять, що трансакції в цьому центрі починають набирати більшого розгону, а з цим біржі, банки та фінансові інституції потребують працівників, яких заново починають набирати із довколишнього населення. Правдою також є й те, що це відродження не є таким спонтанним, як цього бажалося б, але згідно з думками спостерігачів економічної справи то навіть це є доброю познакою для трьох довколишніх стейтів Ню Йорку, Ню Джерзі та Коннектикат.

ВИСТУПАЮЧИ НА ПРОГРАМІ „Цього тижня" телевізійної мережі АБС, секретар Державного департаменту Джеймс Бейкер звернувся до провідників Південної Африки, щоби відновили переговори про мирні зміни для чорних і білих громадян цієї країни. Базуючись на подіях останніх днів Дж. Бейкер заявив, що зірвання переговорів урядом президента Ф.В. де Клерка з Нелсоном Манделою, провідником Африканського Національного Конгресу, є дуже небезпечним явищем і всім треба наполягати на тому, щоби вони якнайскорше відновилися. При цьому він підкреслив й те, що обидва мужі розуміють важливість мирних переговорів і досі виказали велику відвагу, щоби ці переговори стали реальністю.

НА СВОЇЙ КОНФЕРЕНЦІЇ у Савт Бенд, Індіяна, минулої суботи, 20-го червня єпископи Римо-Католицької Церкви ЗСА вирішили докласти всіх зусиль, щоби припинити настирливі залицяння священиків, а в деяких випадках і статевих моральних порушень супроти малолітніх юнаків і юначок. Сінсінатський єпископ і президент Крайової конференції католицьких єпископів Деніел Пілярчик, заявив, що потрібно конкретних заходів, щоби припинити наругу над невинними дітьми, особами, які потребують негайної допомоги, а не як досі практикувалося затушування таких справ.

У СВІТІ

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ соціології провів опитування щодо шляхів розвитку республіки. 18 відсотків опитаних висловилися за капіталізм, 12 відсотків — за соціялізм, 33 відсотки — за особливий шлях розвитку України. 54 відсотки схвалюють запровадження приватної власности, 14 — проти. Тільки 9 відсотків визнали, що за останній рік їхнє життя поліпшилося.

ЗГІДНО З ПОВІДОМЛЕННЯМ міністерства безпеки Російської федерації, в республіці від 1987 до січня 1992 року реабілітовано 1 міл. 73 тисячі 750 осіб. Ще до 2 міл. архівних слідчих справ чекають своєї черги.

РІВНО ГОДИНУ триває переліт з Івано-Франківського українського літака АН-24 до польської столиці. У зв'язку з відкриттям міжнародної лінії на Івано-Франківському летовищі, яке донедавна було закрито, діють прикордонний і митний пости. Невдовзі відкриються повітряні мости до Праги, Манчестеру, Франкфурту-на-Майні.

ФРАНЦУЗЬКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ агентство в питаннях боротьби з АІДС повідомило, що в країні розпочалися випробування на добровольцях одного з варіянтів вакцини проти АІДС. Препарат вже перевірено на мавпах, яким було штучно прищеплено вірус АІДС. Розвитку хвороби не було відзначено за період до одного року від початку експерименту. Спеціялісти вважають, що наступні варіянти вакцини будуть ще ефективніші і врешті приведуть до повної перемоги над АІДС.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Свобода рухів Японії

У минулому тижні японський парлямент прийняв на перший погляд невинну резолюцію — насправді історичного значення, що Японія має право висилати військо поза межі своєї країни. Такого права вона не мала за конституцією, яку продиктував їй американський генерал Даґлес МекАртур, головний комендант збройних сил Америки на водах Далекого Сходу. Після того, коли 4-го грудня 1941 року японське летунство несподівано напало на зосереджену американську морську фльоту у Перл Гарборі на Філіппінах — Америка приступила до Другої світової війни та завдяки своєму могутньому людському і промисловому потенціялові завдяки геніяльним стратегам — виграла цю війну на обох фронтах, в Европі та на Тихому океані. З вини президента Френка Делана Рузвелта Америка політично програла цю війну, бо на Ялтинській конференції у 1945 році фактичним наказодавцем був Сталін. Він заімпонував Рузвелтові, який потурав усім його суґестіям, тим паче, що головними дорадниками Рузвелта були тодішній амбасадор ЗСА у Москві, мільйонер Азерел Гарриман, ліво-ліберальний демократ, і дорадник Державного департаменту Альджер Гісс, що його згодом здемаскував Ричард Ніксон ще як сенатор, як совєтського аґента.

В наслідок жалюгідної помилки Рузвелта зараз таки після Потсдамського мирового договору у 1945 році розпочалася ера холодної війни ЗСА й СССР з відгрожуванням кремлівських диктаторів західньому світові, що „Ми вас угробимо". Але на Далекому Сході генерал Даґлес МекАртур витискав японців з щораз дальшого острова і після беззастережної капітуляції Японії у 1951 році продиктував у Токіо нову японську конституцію. Мудро залишив устрій монархії, з обмеженням прав японського мікада до суторепрезентаційних функцій. Немудро заборонив Японії мати військове летунство і висилати наземне військо поза межі своєї держави.

Часи змінюються, а з ними змінюються обставини. За президентури Роналда Регена і його наступника Джорджа Буша Америка неоднократно наполягала на Японію, щоб вона перебрала на себе частину відповідальности за мир і безпеку на Далекому Сході. За кожним разом японський уряд покликався на продиктовану Японії Америкою конституцію, яка забороняла робити те, чого тепер потрібне було Америці. Аж ось, як це сказано на самому початку цих міркувань, японський парлямент прийняв постанову, яка перекреслює цю заборону, наказану МекАртуром. Коментатор телевізійного каналу „Сі-Ен-Ен" пояснив, що минулотижнева постанова японського парляменту дозволить Японії взяти активну участь у формуванні міжнародного війська Організації Об'єднаних Націй. Промовчав існування найболючішої для Японії проблеми Курильських островів.

За постановами згаданої Ялтинської конференції, за згодою від Ф. Д. Рузвелта, Совєтський Союз окупував чотири японські острови Курильського архипелагу, які становлять неначе поміст між Японією і совєтським воєнним портом Владивосток. Усі заходи Японії, щоб відзискати злочинно загарбані їй острови кінчалися невдачею. Міхаїл Ґорбачов їздив до Японії запрошуючи інвестиції. Йому сказали, що спершу треба звернути окуповані острови. На минулорічній конференції „великої сімки" у Лондоні японський прем'єр категорично відмовився від будь-якої участи у фінансовій допомозі СССР у зв'язку з проблемою Курильських островів. Боріс Єльцин, може, пішов би Японії назустріч, але не робить цього з уваги на сильне крило імперіялістів у парляменті. Історія повторюється, але має паралелі. Не можна виключити, що Японія пригадає собі перемогу над царською Росією у війні 1904 року і відбере від Росії свої чотири острови — силою. Америка і ввесь демократичний Захід напевне у такому випадку зберігатимуть „невтральність". Насильне прилучення Москвою японських островів було однією з причин хронічного напруження на Далекому Сході. Ліквідація цієї проблеми на базі справедливости — це інтерес Америки.

ІНТЕРВ'Ю З АМБАСАДОРОМ УКРАЇНИ В ЗСА О. БІЛОРУСОМ

II

— Дійсно, до візити президента Кравчука до З'єднаних Стейтів Америки складалася така точка зору, що ЗСА ніяк не можуть позбутися психологічної, моральної, а також політичної інерції. Нам здавалося, що вони дивляться не лише на Україну, але і на всі республіки колишнього СССР, як ви кажете очима Москви. Роля і значення візити Президента України до Америки полягає в тому, що вперше Президент ЗСА і Уряд, і ділові кола визнали, що є Росія і що є Україна, і що Америка остаточно і безповоротно визнає існування України як великої европейської держави, її особливу ролю і місце в світових структурах.

Був також етап в історії українсько-американських відносин, коли Америка бачила колишній СССР, тоді СНД, тоді Росію, а через призму Росії дивилася на всі інші держави — колишні республіки СССР, відверто кажучи, як на васалів Росії. Певна річ, така ситуація не влаштовувала Україну. Президент Кравчук доклав величезних зусиль для того, щоб зупинити цю неґативну тенденцію. І під час його візити всі державні діячі ЗСА, починаючи від президента Буша, а також державного секретаря Бейкера, міністер оборони Чейні й інші солідарно заявили, що віднині Америка матиме й уже має свою власну політику по відношенні до України і вона трактуватиме Україну як державу світового стратегічного і політичного значення. Думаю, що починається нова ера у наших відносинах, думаю, що її треба наповнювати конкретним змістом.

Стосовно дій і інформаційної війни з боку наших великих сусідів — така проблема є. Відчувається велика зорганізована кампанія, спрямована на то, щоб принизити Україну, створити навколо неї неґативне навколишнє середовище. Це роблять певні кола Росії і я думаю, що це не іде на користь Росії. Росія об'єктивно зацікавлена в добросусідських відносинах. Але вони повинні будуватися на новій основі — на основі співробітництва і незалежности. Бо як кажуть, у кожного брата своя хата. Президент Кравчук неодноразово підкреслював, що Росія для нас найважливіший пріоритет. Але принципи відносин не можуть бути старими, коли один підпорядковувався іншому, коли Україна не могла вирішувати свою історичну долю. Нам треба багато працювати над створенням позитивного зображення України і протидіяти спробам, звідки б вони не виходили, принизити Україну, поставити у важке політичне становище.

— Без економічно співпраці з розвиненими країнами, зокрема, із ЗСА нам нічого й мріяти видряпатися з кризи. Тим часом, американські бизнесмени не поспішають вкладати гроші у нашу економіку. І це зрозуміло, бо наша дійсність аж ніяк тому не сприяє. Уряд не створив для співпраці належних умов. Власне, тому і лунають постійно вимоги його відставки. Ви, як амбасадор опинилися в невигідному становищі. Вам треба чимось зацікавлювати американський бизнес, а ситуація в Україні не сприяє, що робити?

— Час, людські зусилля і надлюдські зусилля, які докладатимуться нами на рівні ділових кіл ЗСА і України, на рівні нашого Уряду — цього чи нового — врешті-решт принесуть свої результати. Я відношу себе до добре поінформованих оптимістів. Я вірю, що Україна добре розвинена країна, яка довго не може перебувати в кризі.

Ділові кола ЗСА виявляють великий інтерес до ринків України, про це говорять всі, як політики, так і бизнесмени. Я зустрічався з багатьма зібраннями бизнесменів у стейтах Делевер, Іллиной, тут у Вашінґтоні. Дуже різні аудиторії, але всі вони єдині в тому, що ринки України — це той ресорт, де американський бизнес може здобути так зване друге дихання. Америка має певне перенасичення на внутрішньому ринку. Економісти навіть констатують наявність так званої економічної склерози; отож, американському бизнесові потрібний свіжий вітер і свіжі ринки. Україна є для Америки унікальним, якщо хочете, містичним партнером, який відкриває свої ділові можливості, свої ринки, свою економічну систему, готовий іти назустріч американському капіталові, знанням, менеджменту. І такого поєднання історія ще не знала. Через ринки України Америка може вийти на ринки Росії, на ринки країн Східньої Европи, Середньоазіятських країн. Американський бизнес чудово розуміє ділові можливості і позитивно оцінює можливості співпраці. Власне, американський бизнес стратегічно зацікавлений у співробітництві з Україною. Але існує певна нерішучість. Бо ще не почалося повною мірою економічне піднесення, ще існує інерція економічного спаду, до того ж триває передвиборча кампанія. Але все це фактори тимчасові, коньюнктюрні.

За ринки України, за можливості співпраці з нею йтиме жорстока конкурентна боротьба на міжнародному рівні. Адже в ринках України зацікавлені і ділові кола европейських країн. Американський бизнес не може цього розуміти. Оцінюючи ці фактори, я вірю, що маштаби співпраці зростатимуть, дуже високими темпами, для цього ми по-

(Закінчення на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редаґує Лев Яцкевич

Кришталі життя

У 1882 році в Східній Африці приступив до одного туриста тубілець, за плечем якого ховалося стидливо дівча. „Чи не хотів би бвана купити мою дочку — дешево, тільки чотири головки солі"?

Сьогодні, вартість життя людини вже не розцінюється кількістю солі, але це не применшує важливости цього мінералу в житті людини від сивої давнини до сьогодні.

Сіль становить основу сироватки крови та всіх рідин, що сповняють наші легені, серце, мозок та хребетний стрижень. Вона допомагає нашому організмові затримати його тендітний, хемічний балянс, без якого наше тіло було б здане на повільну смерть.

У старинному світі сіль вважали святою речовиною, що сповняла важливу ролю в релігійних церемоніях. З уваги на її важливість і рідкісність, у багатьох країнах вона стала основою монетарної системи.

У спогадах з подорожі до Китаю венеційський купець Марко Польо описує, що китайці, замість паперових грошей Великого Хана, залюбки вживали „соляні" гроші. Такими самими грішми користувалися 1,500 років до н.е. єгиптяни. Згідно з описом старинних істориків, греки платили за своїх невільників соляними „монетами". 2,000 років тому, римські леґіонери отримували часткову заплату за свою військову службу у формі солі. Звідси її латинська назва „Соляріюм", що перейшла до англійської мови в слові „салері", що означає платню.

Від непам'ятних часів людина вживала солі не тільки до приправи харчів та купецьких трансакцій, але також до консервації м'яса. Дія „соляної" консервації основується на гігроскопійній властивості солі, цебто на її здібності втягти в себе воду, без якої мікроорганізми не можуть розвиватися і доводити м'ясо до розкладу.

Більшість людей має хибне уявлення про те, що сіль вживається виключно, як приправи до їжі. В дійсності діяпазон її використання далеко ширший. Згідно з недавно переведеною статистикою, у ЗСА вживають тільки 5 відс. солі для харчових потреб, 95 відс. річної продукції солі використовує промисел для своїх різнорідних потреб, від ліків до охолоджування ядрових реакторів, включно. Щоб списати усі ділянки модерного промислу, що вживає для своїх продуктів солі, на те треба було б 560-сторінкової книжки про те одне певне, що без солі, колеса світового промислу мусіли б спинитися. Не слід тому дивуватися, що на виробництво цього цінного мінералу, королі та уряди держав накладали завжди високі податки, які викликували часто-густо спротив і незадоволення простолюддя. Одним з виявів цього спротиву було здобуття Бастилії у Парижі, яке змусило французького короля Люї відкликати цей податок. Слідом за Францією, англійський король зліквідував соляний податок в Англії, але наклав його в новоздобутій колонії — Індії. Цей податок пізніше став символом англійської тиранії та засобом боротьби Індії з Англією за свою незалежність.

Сіль так само, як повітря і вода, щедро розкинута природою по всій нашій плянеті. Одна частка захована глибоко в землі у виді соляних покладів та соляної ропи, а друга у виді розчину в морській воді.

Моря займають сьогодні 70 відс. поверхні нашого материка. Тотальний об'єм морської води дорівнюється 320 мільйонам кубічних миль, а кожна кубічна миля води вміщає 166 мільйонів тонн солі.

Сіль добувають із землі трьома методами: копалинною, бурінною та випарувальною. На світанку цивілізації китайці були єдиним народом, що добували сіль, у виді соляної води, методою буріння. Соляну воду вливали до металевих посудин та варили її над вогнем, або на сонці. Після випарування, на дні посудин залишалася невелика кількість солі.

У той самий спосіб „випаровували" сіль з морської води майже всі народи, розташовані здовж морських побереж. Однією з найстарших метод, була копалинна метода, якої вживали і вживають досі ті народи, як мають підземні поклади солі на своїй території. Багато з тих копалень здобули славу соляних чудес світу.

Одним з таких чудес вважають репліку катедри Нотр Дам у Парижі, виковану в копальні солі в Болівії, в середині гори Зіпіквіза. Другим копальняним чудесом вважають копальню солі у Вєлічці, в Польщі, що, поруч болівійської копальні, стала однією з найбільших туристичних атракцій світу. Цю атракцію становить вирізана в солі каплиця з вівтарем та фраґментами з життя Ісуса Христа. Крім цього ще там викований з солі ресторан, поруч підземного озера, яким турист може доїхати до двох балевих заль, освітлених канделябрами з кришталів солі та прикрашених соляними статуями Вулкана та Нептуна.

Раїса Руденко

ПРО РОЗКОЛ В УПЦ ТА РЕЛІГІЙНУ СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ

II

У Києві в свою чергу 15-го травня створився Всеукраїнський комітет Захисту Канонічних прав УПЦ, ініціяторами якого стали: протоієрей Петро Влодек із Луцька, протоієрей Павло Кочкодан із Львова, інспектор Почаївської семінарії Петро Зінкевич та інші духовні особи.

Опозиційні до первоієрарха УПЦ єпископи 27-го травня зібралися в Харкові, щоб висловити недовіру митрополитові Філаретові. В ході праці збори змінили свої повноваження й переменувалися на Архиєрейський Собор — вищий орган управління УПЦ. Таємним голосуванням учасники обрали на первоієрарха УПЦ митрополита Володимира (Сабодана), який займав посаду митрополита Ростовського і Новочеркаського й також керував справами Московського Патріярхату.

Патріярх Московський Алексій вечором 27-го травня затвердив обрання нового первоієрарха УПЦ. Згідно з повідомленнями в пресі, на зібранні у Харкові були: митрополит Харківський і Богодухівський Никодим, архиєпископ Вінницький і Брацлавський Агафангел (Теодосій), єпископ Кіровоградський і Миколаївський Василь, єпископ Чернівецький і Буковинський Онуфрій, єпископ Донецький і Слов'янський Аліпій, єпископ Тернопільський і Кременчуцький Сергій, архиєпископ Житомирський Йов, єпископ Луганський Йоаннікій, єпископ Дніпропетровський Глїб, ректор Одеської духовної семінарії архимандрит Тихон, настоятель Успенського катедрального собору Одеси протоієрей Антоній Дяковський, інші духовні особи і секретар Українського комітету духовенства і мирян Владімір Макарчіков.

В цей самий час в Жовтневому палаці Києва проходила Всеукраїнська конференція на захист канонічних прав УПЦ, яка розпочалася 26-го травня і в якій взяли участь 484 священики та понад 1,500 вірних. Біля Володимирського собору в Києві сотні вірних пікетували, а на Софійській площі 27-го травня відбувся багатолюдний мітинґ за незалежність УПЦ та на підтримку митрополита Філарета.

Керуючий справами УПЦ протоієрей Борис Тобачев розповів кореспондентам, що Всеукраїнська конференція захисту канонічних прав УПЦ засудила незаконне втручання РПЦ у внутрішні справи УПЦ. Архиєрейський Собор у Москві, щоб не дати автокефалію УП-Церкві, вдався до порушень: на Собор були запрошені позаштатні архиєреї, які навіть були позбавлені сану. Собор не розглядав подання Земського Собору УПЦ, а зосередився виключно на цькуванні митрополита Філарета.

Таким чином, митрополит Філарет (в мирі Михайло Антонович Денисенко), який 30 років служив Москві, проклинав автокефалістів і греко-католиків, нині сам закликає до автокефалії УПЦ й оголосив себе мучеником, який страждає за незалежну УПЦ.

Учасники Всеукраїнської конференції на захист канонічних прав УПЦ скерували до Вселенського Патріярха Вартоломея лист, у якому пишуть: „У зв'язку з численними неканонічними втручаннями Московської Патріярхії у внутрішні справи нашої Церкви і на основі того, що Україна з 1-го грудня 1991 року стала незалежною державою, ми доводимо до відома Вашої Святости, що Акт про передачу Київської Митрополії Московському Патріярхатові від 1686 року втрачає чинність. З надією звертаємося до Вашої Святости, що приймете це до уваги і вживете необхідних заходів для канонічного упорядкування нинішнього становища нашої Церкви".

Митрополит Філарет звернувся з відкритим листом до Патріярха РПЦ Алєксія і Священного Синоду РПЦ, у якому висловив протест, що за живого предстоятеля, яким є він, Філарет, неможливо передати повноваження первоієрарха УПЦ іншому митрополитові. Він, Філарет, як первоієрарх УПЦ, який діє згідно з канонами та статутом УПЦ, не може визнати законним і канонічним зібрання українських єпископів у Житомирі та в Харкові, оскільки вони порушили статут УПЦ, ухвалений на Земському Соборі УПЦ.

Московський Патріярх 12-го червня скликав Архиєрейський Собор РПЦ, на якому митрополита Філарета позбавлено сану і всіх

(Закінчення на стор. 3)

Вірослав Лобур

ТАМ, ДЕ МЕРТВІ ПРОМОВЛЯЮТЬ ДО ЖИВИХ

II

В часи комуністичного панування, відношення до наших святих місць зі сторони офіційної влади в основному не міняється. Воно набуває лише іншого скерування. Зокрема, „Козацькі могили" стають небажаною, напівзабороненою для відвідувачів зоною. Неодноразово висіла загроза повного знищення заповідника. Він постійно перебуває у розряді глибокопровінційної установи. А це значить, що кошти, які виділяє Уряд на його утримання, достатні лише для його животіння. Про реставраційні роботи, а тим більше про розбудову заповідника, не може бути й мови. А збір народних коштів суворо забороняється. У брутальний спосіб оскверняється територія, що безпосередньо примикає до заповідника. Повністю руйнують її природний ляндшафт. Висушують болота. Навіть міняють русло історичної річки Пляшівка. А на землі, яка стала усипальницею для тисячів козацьких душ і де ще й досі визирають людські кістки, влада возвела свинарник. Ось в такий брутальний спосіб окупант знущався над нашою святою пам'яттю. Ось так нахабно він плював нам у душу. Ось в такий спосіб виховував серед нас невігласів. Вирощував ковбасний тип українця.

І все ж таки, незважаючи на всі лихоліття і наруги, наша національна святиня дійшла до нас у всій своїй величі. Вона надалі, причому ще з більшою силою, несе дух незламности нашого народу, дух його стремління до свободи і незалежности, дух до побудови власної держави.

Історико-меморіяльний заповідник „Козацькі могили" фактично поділяється на дві частини. Перша — це чітко окреслена, обведена парканом територія на так званому острові Журавлиха. Тут споруджено дві архітектурно-меморіяльні споруди — церкви та будинок — келії, в якому тепер розміщується музей. Коли говориться про заповідник „Козацькі могили", то мається на увазі якраз оця територія. Друга частина — це вся навколишня місцевість включно з населеними пунктами, яка в тій чи іншій мірі пов'язана з подіями битви під Берестечком 1651 року.

До архітектурно-меморіяльного ансамблю „Козацькі могили" в основному відносяться дві церкви — Михайлівська та Георгіївська. Це невеликі за розміром, але одночасно унікальні споруди, які несуть в собі колосальний національний заряд. Вони є невичерпним джерелом духовної енерґії для українського народу.

Дорогий читачу, сьогодні я хочу разом з тобою пройтися по цьому святому місці, щоб разом пережити те, що недавно я сам пережив.

Обидві церкви побудовані недалеко одна від другої. Між собою вони з'єднані підземним ходом. Від Георгіївської церкви підземний хід продовжується до місця, де за проєктом мала стояти дзвіниця. Будівництво останньої перервала Перша світова війна.

Огляд почнемо з Михайлівської церкви тобто з того місця, звідки практично починається екскурсія. Михайлівська церква — це один з найкращих зразків української дерев'яної архітектури XVII століття. Вона була побудована в сусідньому селі Острів в 1650 році. Як свідчать народні перекази, до неї приходили козаки, щоб перед боєм освятити шаблі. Вона є прямим очевидцем тих далеких історичних подій. Ось чому її включили до меморіяльного ансамблю і перевезли на Журавлиху в 1912 році. Унікальним в цій церкві є іконостас, який, до речі, зберігся у первинній ориґінальності. Створюється враження, що погляди святих на ньому ніби застигли в часі, щоб навічно закарбувати в пам'яті героїчні постаті наших предків, які грудьми ставали на захист рідної землі. Кам'яний хрест, що перенесено з козацького цвинтаря і зберігається під престолом, постійно нагадує нам, яку ціну платив українських народ за свою свободу.

Далі ми опускаємося у підземний перехід і прямуємо до підземелля Георгіївської церкви. І ось святеє святих! Несподівано ми опиняємося в оточенні своїх предків. Темними ямами очей на нас звідусіль дивляться їхні черепи. Вони дивляться через невеличке віконце із гігантської чаші — гробниці, дивляться із бокових стін — саркофагів. Вони порубані, постріляні. Ось ми чуємо їхні голоси. Із глибини віків вони промовляють до нас, до своїх нащадків. Серце стискається від болю. Ми молимось за їх праведні душі, за їх вічний упокій. Ми в повному полоні духу своїх предків. Живим серцем тут ми торкаємося глибин духу свого народу. Ми потрапляємо в глибоку задуму. І в такій задумі залишаємо оце найсвятіше місце України.

Звідси підземним переходом виходимо, як вже я згадував, біля неіснуючої дзвіниці. А як її, між іншим, тут бракує. Хочеться в цю мить, щоб звуки її дзвону лунали по всій Україні, по цілому світі і щоб вони доносилися до вух кожного українця, щоб мерщій ішов сюди, бо тут зберігся істинний дух їхніх предків.

Цілком зрозуміло, що окупантам аж ніяк не хотілося, щоб український народ дихав цим духом. Тому ще й дотепер не завершений архітектурний задум меморіялу „Козацькі могили". Нашим завданням є довершити його.

На цьому місці зробимо маленький відступ і повернемося назад до Георгіївської церкви. Раніше з її підземелля через спеціяльний хід входилося до церкви. Нині він замкнений. Виявляється, що церква передана місцевій релігійній громаді, яка тримає її назаперті.

Закінчення буде.

Голова УПСО...

(Закінчення зі стор. 1)

листа до Папи Івана, Павла II з проханням завершити нашу церкву патріярхатом, згідно з постановою на II Ватиканському Соборі, щоб „де заходить конечність, були створені нові Патріярхати". Лист пригадує також Папі його слова, в яких він виявив потребу українського патріярхату . Тепер коли Україна стала незалежною державою і має свою територію, ця справа повинна бути завершена. Надіючись на це, Синод вже підготовив патріяршу курію яка складатиметься із різних частин, а це 1. Постійний Синод, 2. Патріярший канцлер, 3 Патріярший економ, 4 Патріярший голова, трибуналу, і 5. Голова Літурґічної комісії. Отже ми маємо велику надію, що Патріярхат буде вкінці завершений і тим багато допоможе до зміцнення УГКЦеркви та до збільшення числа її вірних, які сьогодні ще не можуть рішитися куди хочуть бути приналежні.

— А чи відомо вам, як поставився Синод до дуже тепер неприємного питання Перемиської епархії?

— Так, підкреслено єдність найстаршої цієї епархії з матірньою Церквою Київсько-Галицької Митрополії і запропоновано створити в Польщі діяспорну Митрополію, яка б ділилася на дві епархії: Перемисько-Сяніцьку і Ольштинсько-Холмську. В цей спосіб розв'язався б конфлікт із польською католицькою церквою.

— А як представляється поділ на епархії в Україні?

— Як мені відомо вирішено утвердити старі, існуючі епархії та встановити нові. Із них слід відмітити поділ Івано-Франківської епархії, створення Дрогобицько-Самбірської і Луцької та рішено творити нові екзархати там, де того буде потреба, як, наприклад, на Зеленому Клині та всюди де є більша кількість вірних УГКЦ.

— Чи на нові епархії є вистарчаюча кількість єпископів?

— Мусите знати, що Україна має тепер право пропонувати кандидатів на єпископів Папі Павлові II і він їх затверджує, де з діяспори все ще треба подавати трьох кандидатів з яких у Ватикані вибирають одного. Розуміється призвіща усіх нових кандидатів України ніхто із нас „свідських" не міг довідатися, бо справа засекречена, аж до рішення Папи.

— Які події у зв'язку зі Синодом вам видаються важливі для загальної інформації?

— Цілий Синод проходив в дуже достойному, гарному настрої, із виявами єдности діяспорної та матірної Церкви. В тому дусі були також слова Патріярха, Кардинала Мирослава Любачівського, пресова конференція, якою провадив Митрополит Максим Германюк та в дусі єдности була також промова єпископа Української Православної Церкви в ЗСА і Канаді Всеволода, який не лише був гостем Синоду, але відправляв спільно із духовеснтвом УГКЦ Служби Божі. Ця єдність підкреслювана у всіх акціях Синоду є незвичайно будуюча для нас усіх. Одначе, що викликало у мене здивування, що хоча створено 10 синодських комісій для дальшої дії між ними немає комісії мирян, хоча їхня роля тепер дуже важлива. В серпні цього року саме у Львові відбудеться Світовий Конґрес Мирян, на якому обговоримо усі актуальні питання нашої ролі у дальшому розвитку УГКЦ в Україні. Розуміється, учасники Конґресу візьмуть в цілості участь в усіх урочистостях зв'язаних з перенесенням тлінних останків Патріярха Йосифа Сліпого до Львова.

— Розповіджте, будь ласка, ще дещо про ваші загальні враження із відвідин не так самого Львова, але інших міст Галичини.

— Знаєте, що я відчув у своїх поїздках та розмовах з населеннями — це сильну і глибоку віру, яка є подивугідною. Жаль тільки, що далі існують непорозуміння між вірними католицького і православного віровизнання, тимбільше, що УАПЦ ідентифікує себе з українством, а їхні священослужителі вжилися за ці довгі роки у села і мають вплив на населення. Але сьогодні більше, як раніше, відчувається, що хтось із розмислом кинув це зерно роз'єднання, яке, без сумніву, має політичне підложжя. Однак народ виявляє великий патріотизм — на селах часто великі маніфестації з приводу щораз нових розкопів жертв сталінського терору та спільних могил для них. Ось і завважується чітко з одної сторони патротизм народу, а з другої бачимо при владі партократів, що штучно затримують розвиток і закріплення нових порядків. Напевно будуючим був для всіх перебіг Синоду, привітання для нього уповноважного Президента Кравчука, голови Львівської Обласної Ради та посадника Львова і його депутатів, запросини до Л. Кравчука, які через його виїзд до Москви в останній хвилині відкликано, передання службою Безпеки на руки Патріярха Любачівського історичних документів — трьох послань Папи Пія XII, і вкінці величавий концерт на закінчення Синоду. Все те разом зложилося на оптимістичну картину подій у Львові та загальне зрозуміння історичности цього саме Синоду.

КОЛИШНІЙ МІНІСТЕР оборони Філіппін Фідель Рамос, який дістав найбільше голосів як претендент на пост президента країни, зустрівся з Імельдою Маркос, яку підтримала значно менша кількість виборців. Вдова колишнього президента і державний діяч, який відіграв головну ролю у вигнанні Маркосів з Філіппін, тепер дійшли до згоди і виступили зі спільною заявою, в якій пообіцяли „докласти зусиль в ім'я політичної стабільности і економічного добробуту".

ПЕКІНСЬКА ПОЛІЦІЯ арештувала двох студентів, які розповсюджували книжку „Потоки історії". Вона містить аналізу і позитивну оцінку економічних реформ, розпочатих китайським лідером Ден Сяопіном. Ці арешти свідчать про жорстоку боротьбу у верхівці комуністичної партії Китаю. Прихильники старого курсу заборонили продаж цієї книжки з огляду на те, що в ній висміюються „ліваки", котрі найголовнішим завданням вважають збереження „в чистоті" комуністичної ідеології.

Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку

запрошує членів й українське громадянство на

ДОПОВІДЬ

УКРАЇНА І ЇЇ СУСІДИ

яку виголосить

ЛЕОНІД ФЕДОРУК

гість з України, заступник голови Пресового Центру при Верховній Раді України

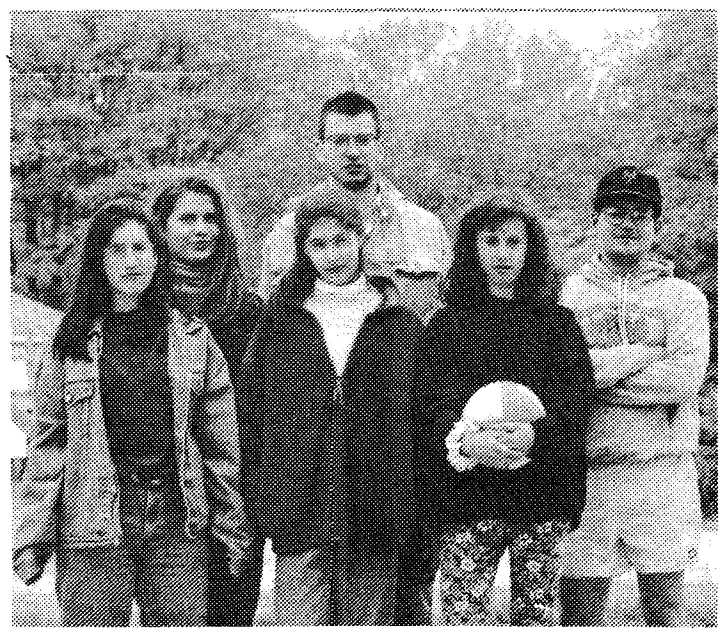
що відбудеться

у суботу, 27-го червня 1992 р. о год. 5-ій веч. в домі НТШ в Ню Йорку

при 63 Четверта авеню, між 9-ою і 10-ою вул.

Управа НТШ

Станичне Свято Весни



Після відбиванкового турніру.



Юнак 3-го куреня Коля Савицький (зліва) і ст. пл. Олесь Якубович зі станиці Олбані.

Як і кожного року, 23 — 25-го травня на пластовій оселі „Вовча Тропа" в Іст Четам відбулося Свято Весни, хоч цього року у святі взяла участь тільки нюйоркська станиця. Хоч не вдалося зорганізувати загального свята, в якім звичайно брали участь всі довколишні станиці Ню Йорку і Ню Джерзі, нюйоркська станиця вирішила зберегти цю пластову традицію і влаштувала свято для свого юнацтва.

В суботу рано на оселі з'явилися юначки і юнаки з 2-го і 3-го куреня, розтаборувалися, і свято офіційно відкрито. Комендантом свята був пл. сен. Юрій Савицький, зв'язковий 3-го куреня УПЮ-ів.

По обіді відбулися спортові змагання, які провели члени старшопластунського куреня „Лісові Чорти". Хоч в неділю падав дощ, „Лісові Чорти" також підготовили і провели з юнацтвом теренову гру. Дощ всіх добре замочив і перервав теренову гру, але юнацтво гарно провело час і вив'язалось зі своїх завдань.

Крім того в програмі свята призначено час на підготову точок та експонатів на Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч, яка відбудеться в серпні, а також на спів, практичну піонірку та куховарство.

Через дощ виховники були змушені проводити більшість зайнять в буфеті і кухні, а дехто з юнацтва мусів перенести свої речі з мокрих шатер до бараків. На жаль, не можна було мати традиційної пластової ватри надворі, однак відбуто штучну ватру в їдальні, а зложені в коло лавки надали вигляд ватри. Юнацтво співало, видумувало точки і коломийки. Присутній на ватрі Крайовий Комендант Пластунів ст. пл. Левко Голубець провів цікавий церемоніял під кінець ватри, який символізував важливість пластової дружби.

В суботу загостило на оселю юнацтво станиці Олбані разом зі своїми батьками і станичною. Станична пл. сен. Дарія Якубович провела з ними гутірку та провадила їхньою ватрою. При перекусці, яку вони собі приготовили, юнацтво і батьки з Олбані гарно провели цей день на пластовій оселі.

В неділю увечорі висвітлено прозірки, і юнацтво знов мало змогу пережити минулі Свята Весни, станичні прогульки та інші пластові імпрези. Всім було приємно пригадати давні моменти з пластування.

У понеділок також падав дощ, але на кілька годин вийшло сонце, і юнацтво вправляло впоряд, зліквідувало табори і приготовилось до від'їзду. Юнацтво гарно провело час на оселі, мало нагоду ближче зжитись і набрало охоту до дальшого пластування.

ст. пл. Галя Кузишин

ПРИЙНЯТТЯ В ЧЕСТЬ УКРАЇНСЬКИХ ФУТБОЛІСТІВ

Іст Ганover, Н.Дж. — Комітет Зустрічі Збірних Футболу України — ЗСА влаштовує прийняття в честь збірної України, яке відбудеться у четвер, 25-го червня о год. 7:30 вечора в Рамада готелі, Іст Ганover, Н.Дж. Квитки вступу в ціні 10 дол. можна буде купити при вході до залі.

Тих, хто не зможе прибути на прийняття, проситься передавати пожертви на новостворену Футбольну Федерацію України.

ВИСТАВКА ОБРАЗІВ Я. ВИЖНИЦЬКОГО

Гантер, Н. Й. — Тут у неділю, 28-го червня о год. 2-ій по полудні відбудеться відкриття виставки нових образів Ярослава Вижницького. Виставка проходитиме у власній ґалерії автора, навпроти мотелю „Ксеня".

Інтерв'ю...

(Закінчення зі стор. 2)

винні зробити в Україні все, щоб поздіймати бар'єри. В нас є хороший закон про зовнішньоекономічну діяльність, про захист інвестицій. Але закони — це папір. До нього треба додати ще й механізм реалізації. А це вже фундація Уряду. Замість бюрократичного гальмування створити реальні програми для співпраці.

У пляні співпраці я вірю у малий бизнес. За кілька років, я упевнений, що буде економічний вибух. Але все прийде не з боку важких державних економічних структур, а з боку малого бизнесу, з боку підприємництва, економічної ініціятиви і економічної самодіяльности населення. А нашим співгромадянам, щоб виявляти господарську ініціятиву, потрібні кредити, урядова підтримка, зв'язки із закордонними партнерами. Якщо громадяни України отримають достатні стимули для того, аби включитися в цю діяльність, результати будуть дуже великими.

Що ж стосується Уряду, то в нас демократична країна і діє він на принципах ротації. Виконуєш свої фундації добре — спасибі. Якщо ж ні — до побачення.

(Рух-Прес)

Про розкол...

(Закінчення зі стор. 2)

прав. За погордливе ставлення до підлеглих, диктат, шантаж та провокування спокуси (бо в митрополита є дружина і діти). Однак Філарет знову не підкорився, назвавши суд у Москві неправомірним.

Єпископ Онуфрій всіляко вихваляє митрополита Володимира (Сабодана), як справжнього українського патріота. „Працюючи ректором Загорської духовної академії, він приймав іспити у студентів-українців рідною мовою. Саме владика Філарет, котрий був тоді місцеблюстителем Патріярха Пімена, картав його за це", — заявив Онуфрій.

Виходить так, що і прихильники митрополита Володимира, і прихильники митрополита Філарета виступають за незалежність УПЦ. Складається враження, що кожна із сторін в УПЦ використовує самостійницькі заяви, з метою привернути на свій бік більше народу.

Таким чином, єпископат УПЦ, до якого входить 23 єпископи, практично розколовся, хоч ще зовсім недавно дружно виступав за незалежність УПЦ.

У східніх областях України єпископи знову повернулися обличчям до Москви, не визнаючи митрополита Філарета. Не обійшлося без конфлікту і в Криму. А з Одеської семінарії вигнали 30 семінаристів за підтримку незалежности УАПЦ. Стався інцидент і на Тернопільщині, в Почаївському монастирі, де супротивники Філарета — монахи і миряни — вдерлися в келію до єпископа Якова, погрожували ножем і змусили залишити монастир. Єпископа Якова Патріярхат РПЦ також позбавив сану за підтримку Філарета. Було кілька спроб захопити Володимирський собор у Києві супротивниками Філарета. У західніх областях України УПЦ впливу не має. Там успішно діє Українська Греко-Католицька Церква, а частково УПЦ та УАПЦ.

У центральних областях і в Києві дуже зростає популярність УАПЦ, до якої з УПЦ переходить багато священиків разом з парафіянами. Єпископат УАПЦ нині налічує 15 ієрархів. Патріярха УАПЦ Мстислава недавно тепло вітав Вселенський Патріярх Вартоломей і пообіцяв сприяти євхаристичному єднанню УАПЦ з Православієм світу. Православні України переконалися, що справжніми виразниками волі народу є не РПЦ і не УПЦ, а УАПЦ та УГКЦ, які протягом багатьох років боролися за звільнення від імперського ярма.

Вперше під українським прапором

Цього року вся наша плянета, увесь світ відзначає видатну подію в історії всього людства — 500-річчя відкриття Христофором Колюмбом Америки. Вже протягом кількох тижнів на честь великого мореплавця і його славетних справ проходить велика трансатлантична реґата „Колюмбус-92". І вперше у такій міжнародній акції, як самостійна незалежна морська держава, бере участь Україна.

Аби взяти участь у великому океанському переході слідами каравель Христофора Колюмба, 22-го березня цього року з Миколаєва вийшла українська яхта „Ікар" з вісьмома сміливцями на покладі. Серед них є також знімальна група журналістів Українського телебачення. Вітрильник незалежної України гордо несе нині на своїй щоглі синьо-жовтий прапор, який за кілька днів перед стартом було освячено на могилі Тараса Шевченка в Каневі. На Тарасовій горі українські яхтсмени взяли також жменю святої землі. Як символ свободи, до котрої віками прагнув український народ і врешті досяг її, землю вільної тепер України навіки буде поєднано з землею вільної Америки. Цюсимволічну акцію злуки двох незалежних держав плянується провести біля статуї Свободи у Ню Йорку 4-го липня в День Незалежности Америки. Іншу частину святої землі з Тарасової Гори посланці України прагнуть покласти до пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні.

Нині український вітрильник „Ікар" — на шляху до Ню Йорку, і плянує прибути туди наприкінці червня. Морський перехід яхти „Ікар" триває вже близько трьох місяців. Яхтсмени стомлені і виснажені океанськими вітрами та всілякими негараздами, але сповнені рішимости пройти маршрут до кінця і з честю завершити велику трансатлантичну реґату.

Варто зазначити, що яхта „Ікар" хоч і не спортивного типу (вона доволі важка і не швидкохідна), але ведуть її через моря-океани досвідчені українські яхтсмени і це відчутно впливає на результати перегонів.

На переході з еспанського порту Кадіс, звідки стартувала трансатлантична реґата, і до Канадських островів українська яхта фінішувала першою у своїй групі. А змагаючись на головному етапі гонки від Канар до Пуерто-Ріко, Ікар" увійшов у четвірку найкращих серед 38 вітрильників дивізіону „Д". Наступні змагання вітрильників відбудуться на переході Бостон—Ліверпуль, але покищо невідомо, чи зможе українська яхта „Ікар" взяти участь у цій гонці. На жаль, трапилося так, що організатори участи вітрильника „Ікар" у ґранд-реґаті „Колюмбус-92", певно, забули про неї. Вони не виконують своїх договірних зобов'язань щодо фінансування яхти, а відтак залога уже протягом кількох місяців терпить від нестачі продуктів харчування і грошей, яхта не має необхідного для океанських переходів обладнання. Прикро, що не потурбувалися організатори ні про національну символіку для яхти, ні про спеціяльний одяг для яхтсменів. Бідно виглядає яхта „Ікар" з саморобним синьо-жовтим прапором на щоглі, бо той єдиний, освячений на могилі Тараса Шевченка, вже так пошматований штормами, що залога жаліє його і береже від вітру. Та як би там не було, а українські яхтсмени, котрі вперше вийшли під державним прапором молодої незалежної держави у води світового океану і беруть участь у такій ґрандіозній міжнародній акції, прагнуть бути гідними великої місії, покладеної на них, і пронести синьо-жовте полотнище від початку й до кінця.

У трансатлантичній реґаті „Колюмбус-92" беруть участь ще кілька вітрильників під українським прапором. Це спортивна яхта „Маестро" і навчальний вітрильний корабель „Товарищ". Їх спонсором є Одеське морське пароплавство, але до останнього часу невідомо було чи піде „Товарищ" до Ню Йорку, а чи закінчить свій похід у Сан-Хуані. Під українським прапором чомусь бере участь у реґаті приватна італійська яхта „Діяна", котра стартувала не з України, а з Ґенуї (Італія). Мабуть, тому, що на покладі її — чотири київські яхтсмени-аматори.

А. Бондаренко,
Ю. Захарченко

Сан-Хуан, Пуерто-Ріко,
3 червня 1992 року.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Степана Чуми

склали співробітники покійного з друкарні та видавництва, редакції „Свободи", редакції „Українського Тижневика" і Головної Канцелярії УНСоюзу

395 дол.

на Фонд Відродження України при УНС

ПОДЯКА

У світлу пам'ять нашої найдорожчої

сл. п.

АННИ ЛІДІЇ ЛОПАТИНСЬКОЇ

з дому ПРОКОПОВИЧ

кол. учасниці ОУН, дружини полковника УПА Юрія Лопатинського-Калини,

що з волі Всевишнього відійшла від нас по короткій, а тяжкій недузі, дня 15-го квітня 1992 року.

У хвилині невимовного болю, родина в Україні та в Америці, друзі та приятелі поділили зі мною оте горе й дали мені моральну підтримку та виявили не мало сердечности. Я дуже вдячний їм за це, а передовсім за вияв любови та пошани до покійної. Дякую всечеснішому о. д-рові Фіґолеві, пароховї церкви св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й. за похоронні відправи; за прощальне слово під час Парастасу та Панахиди інж. Володимирові Левицькому.

Щира подяка членам УГВР, працівникам „Прологу", усім колишнім друзям і побратимам воякам УПА та членам інших комбатантських організацій, що так численно прощали покійну в Бавнд Бруку, Н. Дж. За зворушливе прощання д-рові Мирославові Прокопові. Особливе спасибі моїй сестричці Мирославі Герцик, сестрі покійної, яка прибула на похорони з Києва за її прощальні слова. Оксані Фаріон, яка поділилась з нами зворушливими словами в час тризни. Щира подяка гантерській громаді, що так чисельно зібралась на похоронні відправи. Жертводавцям на Служби Божі, квіти й вінки. Спасибі М. Коцеві за переведення збірки на будову нової української католицької церкви в Києві, яканоситиме ім'я св. Анни. Дякую за влаштування поминок в сороковий день і зворушливі слова Андрія Бука. Безмежна вдячність усім тим, що за ввесь час недуги відвідували хвору й облегшували її біль.

На потреби церкви св. Івана Хрестителя склали: Михайло Ринасевич 500 дол. По 100 дол. — д-ри Омелян та Тетяни Антоневичі, д-р Ігор та Марта Воєвідки, Христина Воєвідка, Микола та Марія Гірняки, д-р Ярослав та Софія Рожанковські, Роман та Мотря Слоневські, Ольга Смаль; 25 дол. Зенон Терлецький. Разом 1,225 дол.

На церкву в Києві: 1,000 дол. — Михайло Ринасевич; 500 дол. — Зіновія Сидорак; 200 дол. – Рената Голод і Олег Тритяк; по 100 дол. — Оксана і Євген Фаріон, Христина Дем'янчук, Об'єднання Вояків УПА в Торонто, М. І. Коць, Софія Вовк, д-р Роман і Ольга Морози, Богдан і Ірена Чайківські, Данило й Дарія Будани, Максим Черник, Остап і Іванка Гарасовські, О. Сушко-Наконечна, Марія Рейнарович, д-р Іван і Наталія Макаревичі; по 50 дол. — Марія і Ярослав Вижницькі, Лідія Мартинець, Христина і Генрі Шелдон, Теодозія й Богдан Артимишини, Лідія Фіцалович, Христина й Юрій Ференцевичі, Марта Цимбаліста, Богданна і Володимир Гнатківські, Орися Прокопович, д-р Ярослав і Ярослава Панчуки, Люба Стефанівська, Володимира і Володимир Лучкові, Ярослав і Ольга Чипак, Теодозій і Дарія Самотулка, Андрій і Катерина Бук; 40 дол. — С. і Й. Іванчуки; по 25 дол. — Дам'ян і Люся Поритки, Микола й Орися Якові, Ігор і Наталка Соневицькі, Люба Артимишин, Роман і Люба Раковські, Святослав і Стефанія Шеремети, Kevin and Lety Thomson; **по 20 дол. — Євгенія Плескачевська, Христина Рейтарівська; по 10 дол. — Степан Салик, Климентина Шевчук, Аня Яковів, Михайло й Ірина Мороз; 5 дол. — Анна Спортонь. Разом з дивідендою 4,076.73 дол.**

МИХАЙЛО РИНАСЕВИЧ

Ділимося сумною і болючою вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що з волі Всевишнього по довгій і важкій недузі відійшов у вічність дня 23-го травня 1992 р.

наш найдорожчий і невіджалуваний

МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І БРАТ

бл. п.

ГНАТ БАЛАЗЮК

народжений 23-го січня 1916 р. у Велдіжі, пов. Долина

Цією дорогою складаємо щиру подяку всім, що взяли участь у похоронних відправах, відпровадили покійного на вічний спочинок, та тим, що згадали покійного у своїх щирих молитвах.

Сердечно дякуємо всечеснішим отцям: пароховї церкви св. свщ. Йосафата у Бетлегем, Па. о. Даниїлові Ґуровичеві за відвідини в часі недуги, за відправлення похоронних обрядів і за прощальне слово в часі Святої Літурґії. Отцям монсеньйорові Константинові Бердарові з Нортгемптон, Па., та о. Михайлові Гуцко із Істон, Па. за участь у похоронних відправах.

Наша щира подяка колишньому пароховї церкви св. свщ. Йосафата у Бетлегем, Па. о. крилошанинові Володимирові Кармазинові, з яким покійний працював на хвалу Божу на протязі довгих літ, за слова розради та відправлення Святої Літурґії за душу покійного.

Щиро дякуємо хористам церковного хору церкви св. свщ. Йосафата, якого дириґентом покійний був на протязі 37-ох літ, за відспівання Панахиди в похоронному приміщенні і за спів в часі заупокійної Святої Літурґії.

Сердечно дякуємо Іванові Стасіву за прощання покійного від відділу УККА в Лігай Велі.

Наша щира подяка усім, що зложили вислови співчуття, прислали квіти, замовили Святі Літурґії та склали пожертви на фонд церкви св. свщ. Йосафата та на Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля, разом 1290 дол.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

нашого найдорожчого ГНАТА БАЛАЗЮКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРҐІЇ

2-го липня 1992 р.

в церкві св. свщ. Йосафата, Бетлегем Па.
в катедрі св. о. Миколая, Чикаґо, Ілл.
в катедрі св. свщ. Йосафата, Парма, Огайо
в церкві Пренепорочної Діви Марії, Люрд, Франція

Про молитви за душу покійного просять залишені в глибокому смутку:

дружина — ДАРІЯ
син — ОЛЕГ з дружиною ПАТРИЦІЄЮ
син — ЗЕНОН з дружиною АННОЮ та дітьми АНДРІЄМ І НАТАЛКОЮ
брат — ТЕОДОР
сестри — АННА і АНАСТАЗІЯ
та ближча і дальша родина в Україні

ПАРЛЯМЕНТ БОЛГАРІЇ одноголосно схвалив урядове рішення про приєднання до санкцій проти Югославії. „Незважаючи на величезні збитки, ми підтримуємо санкції, оскільки ми є частиною світової спільноти демократичних націй", — сказав прем'єр-міністер Філіп Димітров. Згідно з підрахунками експертів, збитки Болгарії у висліді цього кроку становитимуть щомісяця 50-60 міл. дол., а до кінця року досягнуть 400 міл. дол.

У ПОКЛАДАХ КАЛЬЦІЮ в повіті Юньсянь китайської провінції Губей знайдено два черепи, вік яких досягає 350,000 років. Антропологи Лі Тенюнь з Китаю і Деніс Елдер зі З'єднаних Стейтів прийшли до висновку, що хоч рештки належать до „людини примітивної", риси обличчя вже нагадують „гомо сапієнс". Вчені вважають, що жоден реґіон світу не може претендувати на право бути єдиним місцем походження людини. Отже, теорію про те, що перший „гомо сапієнс" з'явився в Африці, поставлено під сумнів.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановано такі турніри:

4-5-го липня — УСЦАК-Схід
1-2-го серпня — Подвійні ігри

5-7-го вересня — — Крайові чемпіонати УСЦАК
10-11-го жовтня — КЛК

Здобула перше місце в красномовстві

Недавно у середній школі „Оур Лейді оф Елмс" в Акроні, Огайо, відбулися змагання красномовства для дітвори парафіяльних і приватних шкіл. Чашу переможця за промову „Подорож тисячі миль починається одним кроком" здобула Соня Капустянська-Кап.



Соня Капустянська-Кап

Тему своєї промови Соня базувала на прикладах із життя свого батька Юрія, який до ЗСА приїхав малим хлопчиною, але до здійснення своїх мрій дійшов тяжкою працею та наполегливістю, не зважаючи на всякі перешкоди. Згадувала Соня у своїй промові також і про Анвара Садата та його бажання замирення з Ізраїлем. „Завжди треба мати відвагу зробити цей перший крок до здійснення своїх задумів і ніколи не піддаватися", — сказала Соня у своїй промові.

Соня є ученицею шостої кляси згаданої школи. Минулого року в тих же змаганнях вона здобула третє місце. Соня є дуже активна; крім навчання у щоденній школі, бере лекції музики, драми та тенісу, є членкою Пласту, ученицею „Рідної Школи" в Пармі та членкою парафії українського православного катедрального собору св. Володимира. Соня є також членкою Українського Народного Союзу, Відділу 358-го в Пармі.

Н.Н.

Концерт С. Котляренко в Торонто

Уже сьомий рік в Торонто відбуваються концерти молодих музик під патронатом Українського Музичного Фестивалю, АДУК і Мистецької ради Торонто. Цього разу виступала Світлана Котляренко, молода піяністка із Київської Консерваторії, яка тепер уже постійно перебуває в Торонто, де вчителює в Музичному Інституті ім. Миколи Лисенка. Концерт відбувся у понеділок, 1-го червня, у малій залі Українського Культурного Центру в Торонто.

У програмі концерту С. Котляренко виконала Л. ван Бетговена (1770-1827) „Сонату оп. 109, мі-мажор", Л. Ревуцького (1887-1977) „Три Прелюдії оп. 4", С. Рахманінова (1873-1943) „Прелюдію оп. 23 ч. 7, до-мінор" і „Прелюдію оп. 32 ч. 10, мі-мінор", та С. Франка (1922-1890) „Прелюдію Хорал і Фуґу". На додаток піяністка виконала „Польку" С. Рахманінова.

Спершу треба сказати, що С. Котляренко вже зовсім зріла і досконала піяністка із сильною технікою та певністю музичного виконання. В її інтерпретації віртуозних творів можна спостерегти фортепіянову школу колишнього совєтського режиму. Ця школа наголошує технічну блискучість, яка найбільше підходить творам таких віртуозів-композиторів, як Ф. Шопен, Ф. Ліст, С. Рахманінов чи Л. Ґодовський. Недотягнення цієї школи в тому, що такий підхід не бере під увагу окремішніх стилевих або жанрових прикмет інших композиторів. Особливо у творах, де кожна нота зокрема має своє значення, такий виконавчий підхід не годиться із мистецьким задумом цих творів. До такої категорії належить більшість фортепіянових творів німецьких і українських композиторів.

Про виконання сонати Бетговена та прелюдій Ревуцького нема як багато писати. Це якраз ті твори, які вимагають великої уваги щодо їх форм та змістовності окремих нот. Більш відповідний твір для темпераменту і мистецьких спроможностей С. Котляренко — це Ревуцького „Соната оп. 1". У цьому творі знаходиться той широкий віртуозний маштаб, який є улюбленим для піяністки.

У виконанні прелюдій Рахманінова С. Котляренко виявила свою велику технічну здібність. Блискучі пасажі, різноманітна динаміка, рішуче темпо викликали в слухачів велике захоплення. Коли піяністка почала грати твір Франка, слухач був змісця перенесений в інший світ, де мінливий музичний пейзаж безконечно чарував слухачів. В історії концертів молодих музик іще не було виконавця такого калібру як С. Котляренко. На додаток заграна „Полька" Рахманінова завершила рідкісний концерт. Бажаємо піяністці дальших успіхів і надіємося, що ще не раз буде нагода почути її гру.

Василь П. Сидоренко

В НЕДІЛЮ, 21-ГО ЧЕРВНЯ, лідер Африканського Національного Конгресу Нельсон Мандела заявив на багатолюдному мітингу в Йоганнесбурзі, що припиняє діялог з урядом де Клерка, оскільки той нібито підтримує бойовиків-зулусів з руху Інката. Мандела знову порівняв білу меншину ПАР з німецькими нацистами часів Гітлера. Натовп скандував: „До зброї!", а один з плякатів відверто закликав: „Мандело, дозволь нам вбивати наших ворогів!"

КЕРІВНИК ТИМЧАСОВОГО ОРГАНУ ООН у Камбоджі Ясусі Акосі заявив, що з вини „червоних хмерів" в країні знову може розпочатися пролиття крові. „Червоні хмери" відмовляються пропустити ввійсько ООН на контрольовану ними територію і не хочуть роззброюватися. „Ці дії грубо порушують мирні домовлености", — сказав Акасі.

ЛІБІЙСЬКИЙ ЛІДЕР МУАММАР Каддафі вимагає, щоб король Савдійської Арабії Фагд дозволив летунські рейси з лібійськими прочанами до Мекки. Тим часом Савдійська Арабія послідовно дотримується санкцій ООН проти Лібії, які передбачають припинення повітряного зв'язку з цією країною до того часу, поки Лібія не видасть двох терористів, причетних до загибелі американського пасажирського літака над шкотським містом Льокербі в грудні 1988 року.

ЗАВИСОКА ЦИФРА

У редакційній — „Боріс Єльцин та ЗСА й Україна" („Свобода", ч. 114, 17-го червня ц.р.) треба читати: „Росія і без Совєтського Союзу є великодержавою з територією 6,500,000 кв. миль (майже трикратно величини України) населенням коло 165 мільйонів душ супроти 52 мільйонів населення України. — Ред.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

Листа ч. 30

Г. Величко, Медісон, Ві.	50.00
Л. Масиник, Чісголм Ман.	15.00
І. Баланецький, Апопка, Фл.	10.00
Братство св. Андрія, Мінneaполіс, Мн.	10.00
Ю. Гвоздулич, Вінніпеґ, Ман.	10.00
І. Зельська, Міссісаґа, Онт.	10.00
М. Палідвор Ню Йорк, Н.Й.	10.00
П. Панчишин, Бервик, Па.	10.00
С. Попадюк, Баффало, Н.Й.	10.00
І. Решетуха, Корал Спрінґс, Фл.	10.00
С. Білий, Роял Ок. Миш.	5.00
Б. Боярський, Неровзбурґ, Н.Й.	5.00
В. Варецький, Філядельфія, Па.	5.00
Г. Гавучик, Порт Байрон, Н.Й.	5.00
М. Дембіцький, Гарвуд Гтс., Іл.	5.00
Ю. Діденко, Валлінґфорд, Па.	5.00
Б. Карпенко, Савтфілд, Миш.	5.00
М. Климців, Гамілтон, Онт.	5.00
Н. Кравців, Гартфорд, Кт.	5.00
В. Кусишин, Торонто, Онт.	5.00
М. Мухин, Міссісаґа, Онт.	5.00
Ф. Петрик, Левиттавн, Па.	5.00
І. Притоцька, Чикаґо, Ілл.	5.00
В. Свич, Гамтрамк, Миш.	5.00
Й. Слоцька, Вайленд, Онт.	5.00
В. Сохоцький, Рочестер, Н.Й.	5.00
П. Сухерський, Колорадо Спрінґс, Ко.	5.00
М. Шмац, Блумінґдейл, Іл.	5.00
В. Таскі, Дітройт, Миш.	5.00
О. Шендюх, Ветерсфілд, Кт.	5.00
С. Ганас, Монтреаль, Онт.	2.00

● SERVICE ●

● РОЗШУКИ ●

Родина Лук'ямських, яка проживає в м. Зборів Тернопільської обл. пошукує свого двоюрідного брата **ЛУК'ЯМСЬКОГО ВАСИЛЯ СТЕФАНОВИЧА,** народженого в 1927 р., правдоподібно в Ню Йорку. Телефонувати — **1-(312) 243-0378** **д-р Ірена Бариляк**

●FUNERAL DIRECTORS●

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОРИНА СТРИБКО член УНС Відд. 116-го Т-ва „Вільні Козаки" в Трентоні, Н.Дж. померла 14-го травня 1992 року на 76-му році життя. Нар. 1916 року в Україні. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку мужа Семена, доньку Ляуру Стасі, дві внучки, правнука й правнучку, зятя Джана, та ближчу і дальшу родину в Америці та в Україні. Похорон відбувся 18-го травня 1992 року на укр. прав. цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа

ЛІДІЯ КУЧЕРСЬКА член УНС Відд. 158-го Т-ва ім. Богдана Хмельницького в Бруклині, Н.Й. померла на 79-му році життя. Нар. 1912 року в Надвірній, Україна. Членом УНС стала 1969 року. Залишила у смутку дочку Татіяну з мужем Анатолем Бедрієм, братову Емілію Саноцьку, братанків: Оксану Лев з родиною і Уляну Саноцьку з родиною і кузинку Ірену Рущицьку з мужем. Похорон відбувся 26-го лютого 1992 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа

ЙОСИФ МАҐОЦЬКИЙ член УНС Відд. 102-го Т-ва ім. свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо помер 10 травня 1992 року на 79-му році життя. Нар. 14-го травня 1912 року в селі Любень Великий, Зах. Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку синів Волтера, Евгена і Григорія, брата Гаррі. Похорон відбувся 13-го травня 1992 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Бобечко, секр.

ПЕТРО ХОМА член УНС Відд. 157-го Т-ва ім. св. Михаїла в Чикаґо, Ілл., помер 24-го березня 1992 року на 81-му році життя. Нар. 10-го грудня 1910 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дві дочки Любу Мартельо і Богданну Коваль, внуків і внучки — Миколу і Христину Мартельо, та Марка і Адріяну Коваль. Похорон відбувся 28-го березня 1992 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Матичак, секр.